

Obyvatelé Malinovky slavili

Reportáž

Loni to bylo třicet let, co přišli do České republiky potomci volyňských Čechů, kteří odešli z Ukrajiny pod hrozbou zcela zničeného životního prostředí. Mezi nimi byli i obyvatelé české vesnice Malinovka. Soudržnost těchto lidí trvá dodnes, a proto se i po tak dlouhé době setkávají a tráví čas.

Dne 4. listopadu se v místní Sokolovně v Kopidlně konala akce k 30. výročí návratu volyňských Čechů v takzvané druhé reemigrační vlně. Bylo velice příjemné vidět po tak dlouhé době známé tváře, se kterými jsem se setkávala velkou část svého života. Jsou to lidičky, kteří společně bydleli na vesnici Malinovka. Toho dne, v tomto okamžiku se zastavil čas. Najednou jsme byli opět spolu, jako dříve, jakoby oněch třicet let nebylo. To byly dojemné chvíle. Chvilky objímání, vyprávění a sdělení. Každý z nás bydlí v různých místech naší republiky: Rokytnice nad Jizerou, Česká Lípa, Mimoň, Zákupy, Jirkov, Milovice, Mladá Boleslav. Přesto si udělali čas a přijeli na setkání. Mimo obyvatele Malinovky byli na slavnosti

pozváni: pan starosta Kopidlna Ing. Karel Žižka, bývalý pan starosta Kopidlna Zbyněk Smolík s paní, dále paní Jaroslava Novotná, bývalá zástupkyně místní školy, Josefína Militka, členka zastupitelstva, Mgr. Anna Mazníková, zástupce Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Historii přesídlení do České republiky v roce 1993 nám přednesla Mgr. Anna Mazníková. Také jsme měli možnost dozvědět se více o historii Čechů na Volyni na putovní výstavě Návraty volyňských Čechů. Občerstvení pro nás připravil místní spolek Sokol, nechyběly ani ukrajinské dobrotky, které napekla paní Elena z Lenboru s.r.o, sladkosti nám napekla i slečna Tatiana Kostjučenkova. O zábavu se nám postarala zpěvačka Světlana s Alexandrem z Prahy a folklórní skupina Radost z Hradce Králové. Všichni jsme se tady cítili jako doma, protože tuto atmosféru nám vytvořila hlavní organizátorka Irenka Nazarenková. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se podílel na této skvělé zábavě.

Text: N. Dyčenkova, foto: Z. Tůma

Vážení čtenáři,

ráda bych Vás pozdravila v prvním čísle Zpravodaje roku 2024 a v krátkosti sdělila, co nás v tomto roce čeká.

Nastává malá změna v redakci, kterou snad čtenáři nepoznají, ale je důležité ji předat. Dosud jsem jako redaktorka byla jediná, kdo měl na starost přípravu Zpravodaje po obsahové i grafické stránce a jazykovou korekturu dělala naše členka Natálie Chejnovská. Protože u mě nastávají změny, bude se Natálie více zapojovat do přípravy obsahu. Věřím, že pokud to poznáte, tak jen ve vyšší kvalitě. Dále bych chtěla připomenout, že letos je to 80 let od Karpatsko-dukelské operace, do které se ve velké míře zapojili naši předci. Tomuto výročí se budeme více věnovat a začneme už v příštím čísle velkým rozhovorem s Jiřím Fidlerem, autorem nové knihy o Ludvíku Svobodovi. Chystá se také série článků o volyňských Češích, kteří byli internováni v počátcích bolševizace. Tímto tématem nás provede Miloslav Košťál. Čeká nás také seznámení s tématem německých Volyňáků a připomeneme si 110. výročí založení České družiny v Kyjevě, jež bojovala proti Rakousku-Uhersku v rámci ruské armády. Kromě toho jsme vždy otevření Vaším návrhům a příspěvkům.

Edita Langpaulová, redaktorka

Z regionů ...

Region Žatec se omlouvá všem zájemcům o přednášku Romana Štéra ze dne 18. ledna, která byla zrušena vzhledem k nepříznivým povětrnostním podmínkám dne (ledovka a námraza na silnicích). Náhradní termín prezentace „Volyňští Češi na Žatecku a Lounsku“ byl stanoven na čtvrtek 4. dubna od 17 hodin v sále Městské knihovny Postoloprty. Vstup zdarma.

Výbor regionu Litoměřice srdečně zve své členy a jejich přátele na tradiční výroční členskou schůzi, která se uskuteční v sálu Koliby Litoměřice na Zahradě Čech. Kdo ještě nemá zaplacený členský příspěvek 300 Kč na rok 2024, bude mít možnost tak učinit, případně si vyzvednout legitimaci.

Region Chomutov zve členy vždy poslední středu v měsíci od 13 hodin do restaurace Mostecká v Chomutově v termínech: 28. 2., 27. 3., 24. 4., 29. 5., 26. 6. Dne 13. září se koná výroční setkání v knihovně v Chomutově, a 30. 10., 27. 11. a 18. 12. 2024 opět v restauraci Mostecká.

Zájezd na Duklu z Nového Jičína

Ve dnech 5. - 8. 9. 2024 pořádá Mirek Nerad z regionu Olomouc zájezd na Duklu. Podle dostupných informací je o tento zájezd enormní zájem a nelze všem zájemcům vyhovět. Proto jsem se rozhodla uspořádat paralelní zájezd. Vyjeli bychom o den později, tedy **v pátek 6. 9. 2024.**

Předpokládaná trasa je:

Nový Jičín - Olomouc - Hranice - Valašské Meziříčí - Svidník.

Ubytování s polopenzí je zajištěno v hotelu Rubín ve Svidniku, kam přijedeme v pátek podvečer.

Sobota 7. 9. 2024 bude věnována návštěvě míst bojů o Dukelský průsmyk. Jedná se o známá místa jako jsou Machnowka, Wrocanka, Kóta 534, Údolí smrti a další.

Po nich nás provede zkušený průvodce. V neděli po snídani při cestě domů navštívíme Liptovský Mikuláš, kde také probíhaly krvavé boje. Zde se u Památníku vojákům čs. armády pokloníme.

Cena je cca 3500 Kč.

Zájemci se mohou přihlásit na telefonu: 724 100 125 nebo na e-mailu: dohnalkova.d@seznam.cz.

Vzpomínka na Malinovku a co bylo po ní

Naše vesnice Malinovka byla založena samostatně, odděleně od ukrajinské vesnice. Kdysi tam byla bažina. Lide si začali stavět bydlení, obdělávat půdu. Postupem času vznikla vesnice Malinovka. Název byl pravděpodobně odvozen od názvu města Malin. Vesnice byla oddělena od města jenom železniční tratí. Postupem času se zde zakládaly školy, kostely. Dodržovaly se české tradice, mluvilo se česky. Není lehké opustit domov, kde jsme vyrůstali a trávili dětství. Když víte, že budete mít někde daleko nový domov a musíte se tam zabydlet, naučit se všemu, co v životě budeme potřebovat, dostaneme strach a propadneme nejistotě. Na začátku to bylo dost těžké a bolestivé. Velké zklamání v novém domově bylo pro mě to, že jsem delší dobu nemohla pracovat jako učitelka. I Kopidlno, můj nový domov v České republice, svým vzhledem nahánělo hrůzu. Ty neopravené domy, ulice... Pamatuji si, když jsem poprvé uviděla malý vláček, který jezdil po jedné koleji, byla jsem překvapená. Na Ukrajině vidíte pořádně dlouhé vlaky. Většinou jsou vedle sebe dvě koleje, ale v mých očích jedna kolej byla odstrašující. To byly moje první dojmy. Teď je to jiné. Kopidlno, městečko poblíž Jičína, jsem si zamilovala. Je to můj domov. Jsou zde skvělí lidé a nikdy bych nechtěla toto město na delší dobu opustit. Možnost výběru byla. Hodně našich krajanů žije po celé České republice. Já jsem si Kopidlno vybrala z toho důvodu, že se sem mohla přesídlit celá naše vesnice. Bylo to 36 rodin. V pamětech mi zůstaly věty: je tam škola, školka, sportovní hřiště, pošta, autobusové a vlakové spojení. Tak jsme usoudili, když tam pojedou více lidí z naší vesnice, že to společně všemi silami ustojíme. Na úřadě města pro nás bylo připraveno setkání se starostou, lékaři a lidmi, kteří nám přišli nabídnout zaměstnání. Moc jsem si přála vyučovat, pracovat se žáky, předávat jim svoje znalosti a zkušenosti. Tuto možnost mi umožnil pan Mgr. Roman Kotlář, který byl zvolen ředitelem školy v Rožďalovicích. Jsem mu za to vděčná. Každý člověk chybuje, obzvláště cizinec. Proto mu máme pomáhat a vysvětlovat čemu nerozumí, nikoliv ho odsuzovat. Tak teď už je to pořádný kus cesty, co jsme prošli. Osobně mi to trvalo pět let, než jsem si zvykla na nový domov, na lidi, na zvyky a tradice. Nelituji toho. Tady jsem si našla nové přátele, poznala jsem jiný způsob života. Důležité je, že pracuji jako učitelka. Toto povolání mě naplňuje. Když si vzpomenu na Malinovku, tak se mi vybaví moje dětství. Lítání s kamarády venku, hraní míčových her. Také se mi vybaví krásná příroda. Doposud to mám před očima. Nikdy nezaniknou vzpomínky na Malinovku. Tam jsem se narodila, tam jsem prožila své dětství a vždy budu vzpomínat na ty krásné časy a co jsem tam prožila. Roky utíkaly a postupem času jsem si zvykala na nový domov. Dneska si někdy vzpomenu na některé momentky. Ale není to takové, jako na začátku. V paměti mi zůstal jen minulý život, ten současný je tady. Minulost se už nevrátí, raději budeme žít přítomností. Cituji slova Filipa Špinky, který to velice pěkně vyjádřil: "Minulost je pouze vzpomínka, která ti v určitý čas udělá radost a v jiný moment rozpláče".

Text: Anna Mazníková

Redakční plán 2024

ČÍSLO 1: uzávěrka 25. 1. ČÍSLO 4: uzávěrka 26.7.
vyjde v polovině února vyjde v polovině srpna

ČÍSLO 2: uzávěrka 25. 3. ČÍSLO 5: uzávěrka 23.9.
vyjde v polovině dubna vyjde v polovině října

ČÍSLO 3: uzávěrka 24. 5. ČÍSLO 6: uzávěrka 25.11.
vyjde v polovině června vyjde v polovině prosince

Obrazem z akce ...

Putovní výstava našeho sdružení Návraty volyňských Čechů.

Hudebně-taneční vystoupení v krojích.

Účastníci přinesli rodinná alba, aby zavzpomínali na blízké.

Pro děti byl připraven dětský koutek.

První letošní setkání v Chomutově

Dne 31. 1. 2024 proběhla v Chomutově v Mostecké restauraci schůzka členů chomutovského regionu. Zúčastnilo se 15 členů, z toho dvě členky slavily v měsíci lednu narozeniny. Paní Halina Afitská 80 let a paní Luba Rosslerová 78 let. Velké poděkování patří paní Vlastě Nedbálkové za připravené pohoštění, spousty napečených koláčků, dortů a jiných cukrovinek. Poděkování též patří paní Ludmile Rosendorfové za kulturní vložku. Další pravidelné setkání se koná vždy poslední středu v měsíci od 13 hodin v restauraci Mostecká v termínech: 28. 2., 27. 3., 24. 4., 29. 5., 26. 6. Dne 13. září se koná výroční setkání v knihovně v Chomutově 30. 10., 27. 11. a poslední před Vánocemi je 18. 12. 2024.

Text a foto: J. Báča

Hledáme potomky paní Anny Wawro (rozená Wejtruská)

Pan Jaroslav Lipiec z Polska hledá kontakt na obyvatele českého Kupačova, kde žili jeho předkové jménem Wawro. Jeho babička pocházela z rodiny Wejtruských a byla Češka. Informace prosím volejte na číslo: 723 877 270.

Veterán Miroslav Bernat slaví 100. narozeniny

Dne 15. února se dožívá 100. výročí narození pan Miroslav Bernat. Narodil se v Teremnu. Ve svých dvaceti letech se přihlásil do armády a začal sloužit u 1. dělostřeleckého pluku, 1. čsl. samostatného sboru v SSSR jako řidič. Zúčastnil se bojů na Dukle. 27. února 1945 byl zraněn. Je držitelem Dukelské pamětní medaile. Přejeme mu pevné zdraví, spokojenost a dobrou náladu.

POSTOLOPRTY

Sdružení Čechů
z Volyně
a jejich přátel

Kulturní zařízení
města
Postoloprty

**Srdečně Vás
zveme
a těšíme se
na Vás!**

Fotografie jsou ze sbírky
Regionálního muzea

Kulturní zařízení města Postoloprty a Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel
Vás zvou na zajímavou přednášku Bc. Romana Štěra s promítáním

Volyňští Češi na Žatecku a Lounsku

Koná se ve čtvrtek **4. 4. 2024** od 17.00 v sále Městské knihovny Postoloprty.
VSTUP ZDARMA

10 let od založení spolku v Hlubčicích

Přátelská spolupráce mezi českými a polskými „Volyňáky“ se datuje již od roku 2010. Proto ani tentokrát nechyběla pozvánka pro členy SČVP k letošnímu jubilejnímu setkání, které se konalo 28. října 2023 v Hlubčicích. Bylo to deset let, kdy vznikla samostatná organizace v Hlubčicích, která se tak vydělila z celostátní organizace „kresowianů“ (Towarzystwo Miłośników Lwowa i Kresow Poludniowo-Wschodnich Oddział w Glubczycach). Nicméně zůstala i nadále její součástí. Slavnosti se zúčastnilo asi 350 lidí a program uváděla s velkým šarmem zde populární moderátorka Maria Farasiewicz. Na programu bylo vystoupení oficiálních hostů z řad místních a krajských politiků, ocenění pro osobnosti, které se nějakým způsobem zasloužily o činnost zdejšího spolku. V neformální části nechybělo bohaté pohoštění, hudba a tanec. Celkově vládne vždy dobrá a slavnostní atmosféra, nejinak tomu bylo i tentokrát.

Byli pozváni i historikové. Zaujalo mě vystoupení historika Stanisława Slawomira Niciej. Týkalo se událostí 1. sv. války. Zatímco pro většinu zemí Evropy skončila válka 11. listopadu 1918, na východě Evropy pokračovala dvouletá válka polsko-bolševická. Byla zmíněna rozhodující bitva této dvouleté polsko-bolševické války nedaleko Varšavy, která vstoupila do historie pod názvem „Zázrak na Visle“. Sověští bolševici plánovali ovládnutí Polska jako základny k dalšímu útoku na Evropu s cílem vytvořit velký sovětský proletářský stát, přenést ruskou revoluci do celé Evropy. Tento plán se naštěstí nepovedl. Jiná důležitá bitva, které se říká „Polské Thermopyly“, se odehrála 30 km od Lvova. Dne 17. srpna 1920 u Zadwórze svedla polská jednotka hrdinskou bitvu proti drtivým silám 1. jízdní armády Semjona Buděnného. K bitvě došlo, když prapor mladých polských dobrovolníků ustupující pod tlakem nepřítele narazil na jednotku 6. jízdní divize. Po těžkých bojích Poláci dobyli opevněné polské kopce. Navzdory drtivé přesile nepřítele se Poláci bránili celých jedenáct hodin. Zdecimováni bojovali až do konce s pažbami pušek a bajonety. Ze 330 polských vojáků jich 318 zahynulo. Velitel polského praporu, kapitán Bolesław Zajaczkowski, zvaný od té doby „polský Leonidas“, a několik přeživších důstojníků spáchali sebevraždu. Význam tohoto boje spočíval v tom, že zadržel nepřátelské vojsko a umožnil zbývajícím jednotkám stáhnout se a připravit obranné pozice. V dalším příspěvku bylo také připomenuto, že před 2. sv. válkou žilo mnohonárodnostní obyvatelstvo západní Ukrajiny tehdejší Polské republiky v dobrých sousedských vztazích. Byli to Poláci, Ukrajinci, Češi, Židé i Němci. Až válka způsobila nepřítelství, nenávist a zlo. A tak se do slavnostní atmosféry vmísil vtíravý pocit analogie se současnou situací na „východní hranici.“

Text: Ludmila Čajanová

V závěru ještě krátce Ondřej Štěpánek promluvil o plánované výstavě zaměřené na dědictví českých komunit oblastí současné Ukrajiny (nejen z Volyně), která je plánována z grantového projektu NAKI III na rok 2026. V rámci téhož projektu se letos v červnu uskutečnila konference zaměřená na integraci volyňských Čechů do československé/české společnosti. Z konference vzejde i kolektivní monografie, v níž mj. bude v odborném textu pracovníky Národního muzea zpracována i tematika výstavních prezentací volyňských Čechů.

Text: Ondřej Štěpánek

Vánoce v Podbořanech

O historii „volyňských“ výstav v Podbořanech

Cyklos veřejných vystoupení s volyňskou tematikou v Muzeu Podbořany pokračoval v pondělí 4. 12. přibližně půlhodinovou komentovanou prohlídkou v březnu dokončené expozice „Hlasy Čechů z Volyně“ s jejím kurátorem Ondřejem Štěpánkem. Na ní pak následovala zhruba hodinová přednáška tohoto zaměstnance Národního muzea, ve které představil minulost, současnost i budoucnost výstavních prezentací Čechů z Volyně. I s ohledem na počasí (sněhovou kalamitu) se na akci přišli podívat jen nemnozí potomci volyňských Čechů z Podbořanska a Žatecka.

Minulost volyňských výstav a expozic od prvopočátků přednášející představoval v rámci promítání zejména na základě ukázek ze spolkových periodik. Z nich vyplývá, že v Československu byla zřejmě první výstavka dokumentující život na Volyni prezentována již v roce 1945. Ve výloze obchodu v Rakovníku ji vytvořil voják Josef Toman-Tománek. V dalších letech následovaly výstavy v Podbořanech i v nedalekém Žatci, kde se zejména v 50. letech dlouhodobě řešila i možnost trvalé prezentace volyňské historie. Přes dlouhé putování výstavy Osudy Čechů z Volyně v 90. letech po různých regionech se přednášející dostal až k současnosti stálé expozice v Podbořanech. Mimo toho představil i další výstavní projekty budované v rámci SČVP.

Na výroční schůzi podbořanského regionu se členové shodli na tom, že by se rádi sešli v předvánočním čase. Stalo se tak už po druhé, tentokrát jsme využili nabídku paní Hany Oktábcové z Infocentra (budova muzea), kde jsme vánoční sešlost uskutečnili. Dne 18. prosince se zhruba dvacet pět členů spolku společně těšilo z neformálního posezení, dobrého cukroví, které ve velkém přinesli sami členové, a dobrého svařáku. Ve foyer muzea byl krásný vánoční strom, pod který se schovaly drobné dárky (rozdávala je nejmladší členka Alička Šebestová na fotu s paní Moravcovou), a vedle David Šebesta obsluhoval odlévání olova. Mimo jiné jsme byli rádi, že na setkání dorazila i nová členka sdružení paní Myroslava Hlivka Lančuta z Ukrajiny se svými dvěma dětmi. Paní Myrka má vazby na volyňské Čechy a v Česku žije od začátku invaze.

Text: E. Langpaulová

Rodina Vegrichtova a Novokrajev

Vzpomínka Jiřiny Matějkové roz. Vegrichtové

Náhoda mě spojila s panem Jiřím Matějkou, synem paní Jiřiny Matějkové (1930 - 2012). Paní Matějková z rodiny Vegrichtů prožila své dětství v Novokrajevě a na začátku 90. let napsala svoje vzpomínky, které byly spolu s dalšími podkladem pro napsání kroniky Novokrajeve od Václava Šebka a kolektivu. Ne vše se v kronice objevilo, a tak střípky z jejího vyprávění přináším v upravené verzi dodatečně.

Moje babička se jmenovala Anna Vegrichtová, rozená Samcová, narozena v roce 1864. Můj dědeček byl Ernest Vegricht (někdy uváděn jako Jan, Rudolf) narozen v roce 1859. Oba se narodili v Rakousku - Uhersku a jejich cesty se spojily na Volyni v české vesnici Dembrovka. Když se vzali, pronajali si pekárnu. Po tom, co našetřili nějaké peníze, zanechali pekárny a pronajali si mlýn. Můj děda měl štěstí, protože než odjel na Volyň, pracoval se svým bratrem v Německu. Tenkrát se tam špatně sháněla práce, ale přesto se jim to povedlo. Nejdřív získali nějaké zkušenosti v pekárně, kde si vydělali nějaké peníze, a pak se jim povedlo najít práci ve mlýně. To dědeček na Volyni zúročil. On i babička byli šikovní, práce se nebáli, a tak se jim dobře dařilo. V okolí se rozkřiklo, jaký je ve mlýně šikovný mlynář s mlynářkou, a začali k nim jezdit a přebírat zkušenosti jejich obdivovatelé. Byli to většinou samí příčinliví lidé. Netrvalo dlouho a rodina na tom byla tak dobře, že si koupila kočár s potahem. Babička dostala pěkné oblečení a klobouk. Děda nechtěl, aby jeho žena pracovala, chtěl, aby se pěkně oblékala, nosila klobouk a jezdila s ním v kočáře. Babička mi vyprávěla, že od dědy dostala dvakrát v životě facku. Tu první dostala, když si nechtěla vzít na hlavu klobouk. Ona byla z chudé rodiny a paničku ze sebe dělat nechtěla a asi ani neuměla. Práce ji bavila. Dědu to dopáľilo... Proto taky časem nechal mlynaření a koupil pozemek v Novokrajevě, z větší části zalesněný. Najal dělníky a s nimi vykácel les, vytahali pařezy a srovnali terén. Pařezy naházeli do roklí. Některé děti v rodině už byly starší, práce schopné a tak jim pomáhaly. (Děda s babičkou jich měli

Jiřina Vegrichtová před rokem 1945.

Synové Ernesta Vegrichta, Vladimír je první zleva.

celkem deset, mezi nimi i mého otce Vladimíra. Jedna holčička jim zemřela.) Tehdejší Ukrajinci byli velmi chudí, chodili rádi k Čechům pracovat a Češi jim měli čím platit a dobře se u nich také najedli. Babička si všimla, že si ti ukrajinští dělníci začali nosit na svačiny černý chleba a nechtěli jíst bílý od ní. Zeptala se jich, proč nechtějí chleba od ní. Řekli, že hospodář vyváží na pole hnůj a že chleba z takového obilí oni jíst nebudou... Ukrajinci v té době hnůj podpalovali.

Děda po částech přikupoval další pozemky až před první světovou válkou. Vlastnil v Novokrajevě 40 desatin, k tomu 20 krav a několik párů koní. Když začala první světová válka, měl starost o tak velký majetek, a tak část ho prodal. Dostal za něj ryzí zlato. Potom, když se chystali prchat před postupující válečnou frontou, vyměnil zlaté ruble za papírové peníze. Babička je měla zavázané v šátku, schované v hrubé mouce a občas je ukazovala. Tyto peníze pozbyly po válce svoji hodnotu. I tak je babička dál opatrovala v domnění, že jednou ještě budou platit. Novokrajev a další vesnice na západě byly přičleněny k Polsku. Nad carem zvítězili bolševici a děda přišel o půl majetku. Byla bych zapomněla napsat, jak babička dostala druhou facku. Pro spoustu práce v domácnosti babička málokdy přišla na pole, jenom když nesla dělníkům svačinu. Jednou, když dělníci na poli svačili, babička vzala motyčku a chvíli okopávala pole. Děda právě prohlížel úrodu a uviděl babičku s motykou. Na poli nic neřekl, ale když přišli domů, dostala druhou facku za to, že se ponižila a okopávala pole před dělníky. Děda byl jednu dobu starostou Novokrajeve a zemřel tam v roce 1925. Babička s rodinou přijela po druhé válce do Československa a zemřela v Podbořanech.

Můj otec Vladimír Vegricht se narodil v roce 1888 ještě Dembrovce. Když byla první světová válka, byl v československých legiích. Jak dlouho v nich byl, nevím, jenom si pamatuji, že tatínek doma vyprávěl, že nosil sedm let starou uniformu a že z toho tři roky sloužil u carského vojska. Takže čtyři roky byl ve válce nejdřív v ruské armádě a potom přestoupil do legií. Z té doby vyprávěl příběh, jak byl sám na hlídce a při ní zajal dva Rakušáky i s koňmi a povozem. Když Rakušáci tatů uviděli, pospíchali odpřáhnout koně od vozu, aby na nich mohli rychle ujet. V tom tatínek česky vykřikl "stát, nebo střelím". Oni překvapivě poslechli a dobrovolně se vzdali. Potom mu řekli, že jsou ve skutečnosti Češi a podle toho, jak na ně tatínek křičel poznali, že i on je Čech. Proto se vzdali. Tatínek dostal za svoji účast ve válce válečný kříž a medaili. Nevím, kam tyhle dvě věcíčky zmizely.

Maminka Marie Vegrichtová rozená Jeníčková se narodila v roce 1900 v Novo-

Jeden ze stojících domů v ulici Vaťák v Novokrajevě, který byl vyfocen v roce 2015. V ulici žila rodina Vegrichtova, jejich dům však už nestojí.

Pomník padlým a těm, co zahynuli během druhé světové války z Novokrajeva. Hřbitov Podbořany.

krajevě. Já jsem se narodila v roce 1930 tamtéž a přede mnou se narodili i moji dva bratři Václav (1925) a Antonín (1927) a jako první byla sestra Věra (1922). V Novokrajevě jsem chodila do české školy, kde se do roku 1939 učila čeština. Ve vesnici bylo bohaté vyžití, byl tu sbor dobrovolných hasičů, dechová kapela a taky církev. Dříve se hrálo i české divadlo, to ale po nějaké době skončilo. Po příchodu Sovětů byla tomu, kdo měl víc než 10 hektarů půdy, což byl náš případ, půda odebrána bez možnosti vstupu do kolchozu. Nejbohatší sedláci v Novokrajevě měli jít do vyhnanství. Naše rodina byla také označena za bohatou, ačkoliv jsme ani těch 10 hektarů neměli. Otec totiž nechtěl vstoupit do kolchozu, a tím si udělal zle. Naštěstí události nabraly jiný směr. Bolševici nestačili nikoho na Sibiř vyvézt, protože je z našeho území v roce 1942 vyhnali nacisté. Kolchoz se za několik dní po ústupu sovětské moci rozpadl, ale rolníci neměli nijak vyhráno. Německá válečná mašinerie vybírala obilí, vejce i maso. Taktéž odkupovali koně, jinak pýchu volyňských zemědělců. Výkupní cena byla 20-30 okupačních marek, což stačilo na malou cívku nití. Němci rekvírovali nejen obilí, ale i teplé obleky, hlavně kožichy. V mlýnech se nesměla mlít pro domácí obyvatelstvo kvalitní mouka, jen mouka černá a navíc ještě z ječmene. Ze stolů Čechů na Volyni proto mizely oblíbené buchty, knedlíky, koláče a další potraviny, běžné v české kuchyni.

Během druhé války došlo k několika tragickým událostem. V okolí byli banderovci, ruští partyzáni i prachobyčejní bandité, kteří se vydávali za banderovce. O život zde přišla naše učitelka Naďa Kolářová, když ji neznámí vrazi odvěkli neznámo kam a už ji nikdo nikdy neviděl. Byla zavražděna i její dvacetiletá dcera Lída, a to oběšením. Byl tu i jeden banderovec Ivan (krycí jméno Horoch, nebo se mu říkalo "strýček"), který se ukrýval v českých rodinách před bolševiky. My jsme neměli problém mu pomoci, protože se staral o to, aby nás ostatní z jeho skupiny neokrádali a celkově aby byl na obou stranách klid. Bohužel se našel někdo, kdo udal, kde se skrývá. Bolševici přišli k panu Kovářovi, kde byl, a chtěli Ivana uvláčet koňmi. Pan Kovář to však nedovolil. Nakonec Rusáci odvezli oba dva, naštěstí alespoň pana Kováře po výslechu propustili. Ve vesnici řádili i lupiči. Jeden z nich na to zle doplatil. Ukrajinský zloděj, který pravidelně Čechy okrádal, byl nekolikrát banderovci napomenut, aby přestal. Před velikonočními svátky byl v naší vesnici nalezen u křižovatky oběšený s cedulí "Protože jsem neposlechl, kradl jsem dál, visím tady pro výstrahu a tři dny mě nikdo nesmí sundat". Byli tu i další "podivné" události. Například Václav Příbyl měl v podnapilém stavu vykřiknout "sláva Čechům, sláva Ukrajincům". Jednoho dne v zimě zmizel beze stopy. Na jaře jsme se doslechli, že ho jeden občan ukrajinské národnosti vyoral při jarní orbě na své poli. V průběhu druhé světové války přišlo o život celkem 30 občanů Novokrajeva, z toho dvanáct padlých bojovalo ve Svobodově armádě. Řada Novokrajáků padla v Rudé armádě a dalších osmnáct osob včetně žen přišlo o život vlivem válečných událostí - v sovětských vězeních nebo byli zastřeleni sovětskými, německými, či

banderovskými ozbrojenými silami. V sovětských vězeních zahynuli pan Alexandr Chomický, Alexandr Tuček se synem, pan Syrovátka se vrátil z vězení s podlomeným zdravím, další občané Novokrajeva měli více štěstí a podařilo se jim z vězení vrátit. Coby voják ve Svobodově armádě přišel o život bratr Václav Vegricht.

Dovětek: Jiřina Matějková jako sedmnáctiletá přijela do Československa, kde se se svými rodiči usadila v Dolánkách u Podbořan. Pracovala v Kašticích ve Výzkumném ústavu zemědělském. Později se přestěhovala do Chomutova, kde pracovala ve výrobně nábytku. Zemřela v roce 2012 a je pochovaná v Pšově u Podbořan.

Připravila: Edita Langpaulová. Fotografie poskytl: Jiří Matějka.

Zdroj: Dotazník ke vzniku kroniky obce, autorka: Jiřina Matějková; Novokrajev, Kronika obce, autor: Václav Šebek a kol. Události zde zveřejněné se zakládají na osobních vzpomínkách autorky a nejsou ověřené.

Hledáme Jeníčkovi

Hledám odkud z Čech přišli na Volyn rodiny Jeníčků: Antonín Jeníček a jeho syn František, nar. 1867, Petr Jeníček, nar. 1858 (začínali bydlet v Dubně a Českém Straklově), Jan Jeníček (začínali v obci Sofievka u Dubna) a Vladimír (Franz) Jeníček, nar. 1838 (začínal v obci Záborol.) Jsem pravnuček Františka (Antona Antonova) Jeníčka a jmenuji se Jiří Matějka.

Můžete volat na: 604 209 125.

Volyňský badatel Josef Vlk

Josef Vlk v roce 2023.

Pana Josefa Vlka (1932-2023) jsem poprvé potkal před osmi lety v Chotiněvsi na pohřbu brig. gen. v. v. Bedřicha Opočenského, dva roky po svém vstupu do SČVP. Už tehdy jsme spolu hovořili o Volyni. Pak jsem s ním po roce 2017 už jako člen Historicko-dokumentační komise (HDK) osobně, telefonicky a prostřednictvím e-mailů komunikoval častěji. Obracel jsem se na něj s dotazy ohledně svého volyňského bádání. Jevil se mi jako člověk skromný, laskavý a ochotný vždy pomoci, který svou badatelskou práci dělal „od srdce“ a snažil se o věrohodný výklad dějin. Josefa Vlka považuji za jednu z důležitých osobností volyňských Čechů. Významně přispěl k doplnění dějin volyňských Čechů. Jeho „Historie Českého Boratína“ patří k nejlepším publikacím, které byly o volyňských Čechách vydány. Proto jsem u příležitosti jeho loňského úmrtí inicioval tento článek, jehož základem jsou dva příspěvky: přednesené v roce 2012 při příležitosti 80. narozenin a letošní vzpomínkový. Spolu s galerií fotografií je výstižnou charakteristikou tohoto volyňského rodáka a demonstrací poválečné adaptace do českého prostředí, rodinných talentů, předávaných dalším generacím potomků, a rodinné sounáležitosti. Věřme, že se podaří všechny rodinné dokumenty seřadit a uložit do Národního archivu, kde je pro uchování paměti nejdůstojnější místo. Vzpomínejme na pana Josefa Vlka s úctou.

Osudná dvacetdevítka. Příspěvek manželky Anny Vlkové (1936-2023)

V Boratíně u Lucka (na ukrajinské Volyni, která tehdy patřila Polsku) se 29. dubna 1932 rodičům Anně a Vladislavu Vlkovým narodil kluk. Byl jejich pátým dítětem (čtvrtým klukem), po něm přišly ještě dvě děti. Říká se, že se narodil na kupce hnoje. Není to úplná pravda, ale trochu přece. Maminka dopoledne na poli rozhazovala kupky hnoje (to už dnes nikde neuvidíte) a odpoledne se náš oslavenec narodil. Při křtu dostal dokonce dvě jména, a sice Josef a Svatopluk – tak to stojí v jeho polsky psaném křestním listě. Od malička byl dítě dost nemocné, ale přesto dost odvážné. Jednou prý vylezl na střechu stodoly, a dokonce tam na hřebeni usnul. Sestra Vlasta, která ho hlídala, se ho bála vzbudit, aby leknutím nespádl. Záliba v lezení ve výškách mu už zůstala po celý život, ať už při jeho povolání (jako geometr vyměřoval ve výškách jeřábové dráhy), tak i později, když na své chalupě lezl po jabloních nebo třešních a trhal plody i na nejtenčích větvíčkách. Už jako malý kluk byl dobrý počtář. Ještě než začal chodit do školy, mu děda vysypal z peněženky na stůl hromádku drobných mincí a řekl: „Pepíku, jestli to dobře spočítáš, budou tvoje.“ A byly jeho. Do školy chodil v Boratíně, potom do Lucka do matiční školy (to bylo pěšky asi sedm kilometrů). Mezitím přišla druhá světová válka a s ní nejprve bolševická a po ní německá okupace. Když po čtyřech letech opět přišli sověti, všichni muži ve věku 18 až 50 let nastoupili do armády – jeho tři starší bratři: Rost'a (tehdy 22 let), Slávek (20 let) a Radík (18 let) do československé Svobodovy armády. Když konečně 2. světová válka skončila, bylo na vládní úrovni dohodnuto, že Češi se mohou přestěhovat do osvobozeného Československa. Vojáci už se na Boratín nevrátili, ale hledali v Čechách nový domov pro sebe a pro své rodiny. Rodina, která zůstala na Volyni, se na to moc těšila, ale ke stěhování došlo až za dva dlouhé roky. Boratínští se stěhovali v druhé polovině února 1947 za velikých, téměř třicetistupňových mrazů. Cesta dlouhá 1400 km nákladním vlakem (jak se říkalo „dobyčákem“) trvala celých 14 dní. Boratínští vojáci se v Čechách usídlili převážně na Litoměřicku, naše rodiny v Chotiněvsi. Tady Pepa chodil do litoměřického gymnázia, už ne pěšky, ale jezdil vlakem. Aby se odpoledne nenudil, pásal každý den na obecních pastvinách pořádné stádečko krav a odrostlých telat. Vždyť on sám vždycky říkal, že ten nejbližší z rodiny musí dělat pasáka. Aby to trochu napravil, na pastvě hodně četl a doplňoval si mezery ve vzdělání. Po maturitě (snad 29. května) se dostal do Prahy na Zeměměřickou fakultu ČVUT a bydlel u staršího bratra Slávka v podnájmu. Promoval, jak jinak, 29. ledna 1956.

Tři roky předtím se vdávala moje starší sestra Zdena a na té svatbě jsme s Pepou zjistili, že oba máme rádi vážnou hudbu, a hlavně zpěv. Tehdy zrovna, opět 29., tentokrát září, mělo pražské Národní divadlo hrát v Litoměřicích v přírodním divadle „na Ostrově“ Smetanovu Libuši a my se dohodli, že bychom na ni šli. Ale počasí se zkazilo a představení se nekonalo. Sešli jsme se tedy bez Libuše, ale natrvalo. Já jsem v té době chodila druhým rokem na chemickou průmyslovku v Lovosicích. V dalších dvou letech jsem často jezdila do Prahy za kulturou. Pepa stával frontu na lístky do divadel, lístky byly laciné a divadla plná. Oba jsme v roce 1956 dokončili školu a dostali „umístěnku“ do Severočeského kraje. Pepa nejdříve pracoval ve Frýdlantě a pak dlouho v Záluží u Mostu ve Stalinových závodech. Já jsem začala pracovat v laboratoři Tonasa v Neštěmicích, dnes součásti Ústí nad Labem. Scházeli jsme se jednou až dvakrát týdně na půli cesty v Teplicích, ale tam – navzdory tomu jménu – na podzim venku teplo nebylo. Abychom přes zimu nezmrzli, rozhodli jsme se, že se vezmeme. Svatbu jsme měli v novém chotiněvském kostele 25. listopadu 1956 (to už padal sníh). Zprvu jsme bydleli v podnájmu v Neštěmicích, kde se nám postupně narodila dcera Hana a syn Zdeněk se narodil už v družstevním bytě v Ústí nad Labem. Na ten byt jsme si museli vypůjčit od státu novomanželskou půjčku a větší část od všech našich milých a hodných sourozenců. Nastolili jsme pak doma tvrdé a drastické škrty (Kalousek by zelenal závistí). Nastoupila jsem

Zleva zeshora bratři Jaroslav, Vladislav, Josef, Rostislav a Radomír Vlks v roce 2015.

Josef a Anna Vlks, oba rodáci z Boratína.

do Výzkumného ústavu v Ústí, Pepa už také pracoval na středisku Geodézie v Ústí. Stali jsme se postupně patrioty města, chodili jsme zpívat do sborů, na koncerty do divadla a pěstovali jsme s dětmi poznávací turistiku. Na jaře 1973 se nám podařilo koupit chalupu ve Šluknovském výběžku, a tak se chalupaření a zahradničení stalo naší další společnou zálibou. Jako to už u většiny starších bývá, teprve v důchodovém věku měl Pepa více času vzpomínat na své dětství a mládí. V roce 1996 jsme poprvé jeli na Boratín a zpátky jsme přijeli s přesvědčením, že by tam po nás Češích měla být nějaká trvalá památka. Další rok jsme tedy nechali zasadit na zed' našeho bývalého boratínského kostela pamětní desku a na hřbitově postavili pěkný pomník, obojí s českým a ukrajinským textem. Pro potomky i pro boratínské spoluobčany si Pepa usmyslil napsat boratínskou historii. Splnění tohoto úkolu se ukázalo náročnější, protože obecní archiv byl za války zničen, v rodinách ale naštěstí zůstalo mnoho písemných informací. Velkým přínosem byly čtyři deníky Pepova dědečka Vladislava Vlka. Navštěvovali jsme domácnosti boratínských krajanů s kopírkou a záznamníkem a najezdili po republice tisíce kilometrů. Pro popsání válečných let jsme získali v rodině na svou stranu i Pepova bratra Slávka, bývalého vojáka čsl. armády a příslušníka odbojové skupiny Blaník. V listopadu magického roku 2000 se nám za přispění celé rodiny podařilo knihu vydat.

Musím říci, že Pepu od mládí provázely zdravotní potíže (prasklý žaludeční vřed, operace žaludku, mrtvice během jeho „boratínského období“ a další nemoci). Nikdy se ale nevzdal. Rád leccos organizoval. V Ústí dělal dvacet let předsedu Kruhu přátel hudby a ještě v současné době organizuje zájezdy na koncerty Severočeské filharmonie v Teplicích. Je aktivním členem historické komise spolku volyňských Čechů a snaží se neustále získávat další informace o životě Čechů na Volyni. **Dovětek dcery Hany Knechtlové:** Poslední „devěťadvacítka“ přišla na konci loňského roku. Tatínek zemřel 29. listopadu 2023.

Vzpomínání Hany Knechtlové, dcery Josefa Vlka

Pojem Boratín jsem měla v hlavě zafixovaný od velmi útlého dětství. Vlastně jsem ani netušila, že se jedná o jméno vesnice. Protože oba rodiče se tam narodili, vzpomínali na dobu dětství opravdu často. Na to, jak nesměly jako děti do řeky, protože se tam předtím utopil jejich kamarád (a proto se taky nikdy nenaučili plavat), na chvíle u dědečka ve škole, na složitou a dlouhou cestu zpátky do Čech. V době přesunu do Čech bylo tátovi necelých 15 let, mamince 11 let, a tak vzpomínky na události z dětství byly úměrné tomuto nízkému věku.

I po přestěhování se v rodině Vlks zachovávala tradice setkávání „velkých“ rodin při různých výročích, a to se dělo převážně v prostorném domě rodičů mého otce (Anny a Vladislava Vlks) v Chotiněvsi čp. 19. Bylo to vždy velmi veselé a plné povídání a zpívání, protože otec pocházel ze 7 sourozenců (z nichž tři stále žijí), všichni pak také měli několik dětí a mnoho z nich mělo po svém otci/dědovi Vladislavovi v genech lásku k hudbě a zpěvu. Děda Vladislav byl boratínským učitelem a varhaníkem a pocházel dokonce z 8 dětí, z nichž 7 se vrátilo zpátky

do Čech. Usídlili se většinou v severních a středních Čechách, takže to na společná setkávání neměli daleko.

Cenným zdrojem informací z historie Boratína byla na těchto setkáních právě babička Anna Vlks, která si je výborně pamatovala a uměla je velmi zajímavě vyprávět. Asi právě odtud se zrodil tátův zájem o historii volyňských Čechů. A tak začal, zprvu jen v hlavě, shromažďovat vyslechnuté příběhy a souvislosti a později, po odchodu do důchodu v roce 1996, se tomuto „koní“ začal věnovat naplno. Spolu s manželkou objížděl hřbitovy, matriky, studoval různé staré záznamy, četl spoustu historických knih o té složité době, kdy naši předci na Volyni žili (od 70. let 19. století až po rok 1947). Jeho sbírky písemných dokumentů (rodinných i úředních – např. zápisy z matrik a jiných občanských či církevních knih, fotografie, kroniky, deníky) se stále rozrůstaly. Pátrání mu často komplikovala určitá příbuzenská propojenost obyvatel Českého Boratína, protože některá příjmení se tam velmi často opakovala, například z rodin Opočenských, Vlks, Albrechtových. Proto se nemůžeme divit, že jeho maminka a jeho manželka se jmenovaly naprosto stejně – obě za svobodna Anna Albrechtová, obě jako vdané Anna Vlks.

Rodinná setkávání v mnohem větším rozměru začal otec pořádat po roce 1989, kdy už velkému shromažďování nic nebránilo. Tato setkání se konala každých pět let a účastnilo se jich až dvě stě rodinných členů. Zřejmě zde

vznikala postupně představa o napsání knihy o společných předcích. V roce 1996 také podnikl první cestu na Volyň, do Českého Boratína, aby si mohl připomenout své vzpomínky a porovnat je se skutečností. Tak například zjistil, že obranná „forta“, kterou si z dětství pamatoval jako obrovský kopec, ze kterého jako děti sáňkovali, je ve skutečnosti asi jen 5 – 10 metrů vysoký zarostlý svah.

O rok později se tam vrátil, aby důstojným a trvalým způsobem připomněl zdejším obyvatelům, že tam Češi kdysi žili a vystavěli obec s mnoha vymoženostmi, které v té době ještě zdaleka nebyly samozřejmé (se školou, záložnou, kostelem, mlékárnou, mlýnem atd.). Na kostel umístili pamětní desku a na hřbitově postavili malý pomník.

Jeho mravenčí genealogická práce vyvrcholila v roce 2000 sepsáním a vydáním knihy „Historie Českého Boratína“, ve které lze najít mnoho přesných faktografických údajů, statistických porovnání i popisů různých rodinných příběhů (je k dispozici i v elektronické podobě). Ani potom ale nepřestal otec shromažďovat další volyňské informace, sestavil mnoho rodokmenů boratínských rodin a sepisoval články k různým výročím.

Součástí jeho bádání byla například i „znovuobjevená“ část rodiny Vlků, která se začátkem 20. století dostala z Boratína do Ameriky (kam jako 17letý „utekl“ Vladimír, nejstarší bratr dědy Vladislava) a povědomost o ní vlastně nebyla žádná. Tito „nalezení“ příbuzní se tak mohli dozvědět o svých předcích i žijících bratrancích, což pro ně bylo velmi emotivní, a zároveň nám také poskytli cenné dokumenty a informace o svém „poboratínském“ životě v USA.

Mým úkolem je nyní nějakým rozumným způsobem uchovat toto obrovské množství dokumentů a fotografií. Pracovali jsme na tom s tátou několik posledních let, ale nepodařilo se nám dát všechno do uspokojivého stavu – všechno je potřeba popsat, roztrždit, zaevidovat a to nejcennější předat do Národního archivu v Praze. Otcovy práce si velmi cením. Pomáhá spojovat rodinné příbuzné, zvyšovat pocit sounáležitosti prostřednictvím povědomí o společných předcích, zanechal nám spoustu informací o jejich složitém životě na Volyňi a určitě podpořila a inspirovala nemálo dalších zájemců o rodinnou genealogii.

Připravil: M. Košťál, autorky: A. Vlková a H. Knechtlová, foto: archiv rodiny Vlkovy.

Rodina učitele Josefa Vlka v Boratíně v roce 1935.

Zleva Rostislav, Vladislav, Radomír a švagr M. Čurda a Josef zprava v roce 1956.

Zleva Jaroslav, Radomír, Josef Vlkovi a Anna Opočenská.

Odhalení
pomníku
učiteli
Josefu Vlkovi
(1865-1942)
a Anežce
Vlkové (1870-
1912).

Odhalení
památníku
(1997)
s ukrajinsko-
českým
textem:
"Památník
Čechům,
kteří žili
v Českém
Boratíně
v letech
1872-1947".

Příspěvky na tisk prosinec 2023- leden 2024

Region Chomutov: Jaroslav Ludvík 300 Kč, Krista Lebedová 200 Kč, Vladimír Šnýdl 400 Kč.

Region Brno: Vlasta Poláková 300 Kč, Libuše Hlavsová 150 Kč, Milada Krajzová 100 Kč, Miroslav Rejchrt 200 Kč, Alžběta Bezděková 200 Kč, Radmila Hyblerová 200 Kč, Drahomíra Volfová 450 Kč, Miroslav Živný 700 Kč, Oldřich Mařátko 500 Kč, František Kounek 50 Kč, Vladimír Kačírek 100 Kč, Viktor Haken 200 Kč, Josef Mlejnek 200 Kč, Anatolij Dražan 200 Kč, Antonie Dobrovolná 100 Kč.

Region Broumov: Josef Holý 300 Kč, Miroslav Gol 300 Kč.

Region Litoměřice: Alena Kučerová 100 Kč, Jiří Hendrych 500 Kč.

Region Šumperk: Elitka Vašková 250 Kč, Vít Lucuk 100 Kč.

Region Žatec: Mgr. Olga Šindlerová 500 Kč, Blanka Mazzaová 1 000 Kč, Danuše Kopecká 250 Kč, Libuše Uldrichová 400 Kč, Radka Lučanová 200 Kč, Jiřina Hejdová 100 Kč, Drahomíra Beranová 100 Kč, Jaroslav Brynda 200 Kč, Marie Křížová 200 Kč, Jana Malá 200 Kč, Květoslava Šírová 100 Kč, Věra Turšnerová 200 Kč, manželé Tomešovi 200 Kč, Božena Hodalová 200 Kč, Božena Dobešová 100 Kč, Ludmila Kalašová 200 Kč, Libuše Sudková 700 Kč, Lenka Bělohrávková 200 Kč, Božena Řapkova 200 Kč, Jaroslava Kahounová 200 Kč, Bohumil Mašek 250 Kč, Vlasta Mašková 250 Kč, Miroslav Bernat 700 Kč, Marie Brdková 200 Kč, Marie Hofmanová 200 Kč, J. Honza 200 Kč.

Region Praha: JUDr. Václav Mastný 100 Kč, Ondřej Boček 300 Kč, Vlasta Hrabáková 300 Kč, Ing. Alexandr Drbal 100 Kč, Vladimír Martinek 300 Kč, Ing. Leon Polívka 500 Kč,

Žofie Kvasničková 700 Kč, Jaroslav Marek 200 Kč, Jan Toušek 200 Kč, Emilie Vacková 500 Kč, Halina Hotovcová 400 Kč, Klaudie Hrušková 300 Kč.

Region Moravskoslezský: Anna Sommerová 1 000 Kč.

Region zahraničí: Václav Ledvina (Německo) 450 Kč.

Region ŽATEC

V únoru oslaví 100 let p. **Miroslav Bernat** z Teremna, nyní Volevčice, 65 let p. **Miroslav Mařák** z Omelanštiny, nyní Louny, 88 let p. **Antonie Novotná** roz. Petržílková z Rovna, nyní Most, 84 let p. **Marie Hejdová** z Hulče Č., nyní Kolečovice, 80 let p. **Helena Konopásková** z Dubna, nyní Žatec, 98 let p. **Vladimír Lněniček** ze Sofievy, nyní Oráčov, 93 let p. **Vlasta Mašková** (roz. Šrajbrová) z Pokos, nyní Žiželice, 50 let p. **Petr Musil** Jesenice u Rakovníka, 90 let p. **Božena Řehořová** roz. Jindříšková z Pokos, nyní Žatec, 101 let p. **PhMr. Alžběta Solodunová** z Křemence nyní Karlovy Vary, 91 let p. **Marie Štychová** z Hošče, nyní Dobřany. Přejeme Vám vše nejlepší, hodně zdraví a štěstí.

Region LITOMĚŘICE

V únoru oslaví 60 let **Mgr. Jana Poláková** z Mirohoště, nyní Litoměřice, 65 let **Jan Stanislavský** z Malého Omelánku, nyní Polepy, 70 let **Jiří Hendrych** z Hlinska, nyní Štětí, 70 let **Jindřich Neraď** z Volkova, nyní Štětí, 80 let **Anna Edrová** ze Závídova, nyní Střemy, 95 let **Jan Doležal** z Lucka, nyní Litoměřice.

V březnu oslaví 86 let **Vladimír Gabriluk** z Ostroga, nyní Lovosice. Jubilantům přejeme dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, optimismu, spokojenosti a také štěstí.

Region VYŠKOV

V lednu se dožila 80 let **Šimková Zdeňka** roz. Vendolská z Martinovky, bytem Hranice.

V únoru oslaví 45 let **Sabol Stanislav**, bytem Vyškov. Oběma jubilantům gratulujeme a přejeme hodně zdraví.

Region MOHELNICE

V březnu se dožívá 84 let **Fritscherová Anna** z Rožanky, nyní Loštice, 94 let **Králová Marie** z Bakovce, nyní Úsov. Přejeme oběma pevné zdraví a hodně štěstí.

Region CHEB

V lednu oslavila 84 narozeniny paní **Crhonková Anna** z Ostroh-Kostopole, nyní Aš.

V únoru oslaví 89 let pan **Janatka Josef** z Novosilek, nyní Cheb, dále v únoru oslaví 88 let **Šedivcová Evženie** ze Sofievy, nyní Aš. Všem přejeme do dalších let hodně zdraví a rodinné pohody.

Region TACHOV

V únoru oslaví 55 let **Marie Jureková** bytem v Brance, 89 let **Anna Sýkorová** z Antonovky, nyní Tachov, 88 let **Anna Rajmová** z Olšanky, nyní Tachov a 80 let **Josef Lipchaňák** z Kuňova, nyní Stříbro, 85 let oslaví **Jiřina Pulerová** z Nižné Holovně, nyní Tachov.

V březnu oslaví 90 let **Jiří Hudousek** z Holovně, nyní Tachov a 30 let **Evženie Tomšovicová** z Olšanky, nyní Plzeň. Všem jubilantům srdečně gratulujeme a do dalších let přejeme pevné zdraví.

Region DOMAŽLICE

V únoru oslaví 94 let **Boris Červenka** z Olšanky, nyní Plzeň, 95 let **Doc. PhDr. Jaroslav Fiala** z Kupičova, nyní Plzeň, 88 let **Bohumila Šorejsová** z Lucku, nyní Poběžovice a 81 let **Vlasta Seidlová** z Ozeran, nyní Srby.

V březnu oslaví 84 let **Josef Bareš** z Olšanky, nyní Horšovský Týn. Přejeme Vám vše nejlepší, hodně zdraví a štěstí.

Region PODOŘANY

V únoru slaví paní Jiřina Hevierová, roz. Jirásková své 83. narozeniny. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví.

Region PRAHA

V prosinci 2023 oslavil 80 let **Ondřej Boček** 80 let z Bocanovky, nyní Mělník.

V únoru oslaví 88 let **Antonie Kadrabová** z Verby, nyní Praha, 82 let **Jan Toušek** z Hulče České, nyní Uhlířské Janovice, 65 let **Ing. Pavel Vrána CSc.** z České Lípy, nyní Praha, 50 let **Michaela Halčinová** z Teplic, nyní Praha.

V březnu oslaví 90 let **Vlasta Hrabáková** z Podhájců, nyní Praha, 86 let **Halina Balladová** z Novokrajeva, nyní Nové Strašecí, 81 let **Jaroslav Marek** z Malé Zubovštiny, nyní Kuřivody, 75 let **Miluše Fialová** z České Kamenice, nyní Neratovice, 70 let **Doc. PhDr. Leoš Šatava** z Prahy, 65 let **Slavíková Světlana** z Prahy a 60 let **Ladislav Starý** z Mostu, nyní Praha. Všem jubilantům srdečně gratulujeme a do dalších let přejeme pevné zdraví.

Region BRNO

V únoru oslavuje 87 let pan **Viktor Haken** ze Sklíně, nyní Moravský Krumlov, 82 let paní **Irena Kučerová** roz. Nechvilová z Podcurkova, nyní Svitavy. Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a životní vytrvalost do dalších let.

Region CHOMUTOV

V únoru oslaví 50 let paní **Lypianina Jaroslava** z Lucka bytem v Mostě a 70 let **Ing. Jiří Matějka** z Chomutova.

V březnu oslaví 82 let paní **Jiřina Kavanová** roz. Chimičová ze Zdobunova, bytem Chomutov, 94 let pan **Jaroslav Ludvík** z Teremna, bytem Jirkov, 87 let paní **Vlasta Zapalačová** roz. Bartošová ze Semidub, bytem Jirkov. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region ŠUMPERK

V únoru 2024 oslaví 78 let paní **Jiřina Bednářová** ze Šumperka, 76 let paní **Helena Davidová** ze Šumperka, 88 let paní **Evženie Pavlíčková** z Velkých

Losin. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V únoru slaví pan **Mgr. Miroslav Bajfert**, bytem Nový Jičín - 70 let; pan **Václav Zikmund**, bytem Kletné - 75 let; a pan **Ladislav Hirš**, nar. Šestákov, bytem Stachovice - 84 let.

V březnu slaví paní **Anna Koupilová** roz. Bílecká, bytem Karviná Mizerov - 75 let; a pan **Vladimír Knob**, nar. Ulbárov, bytem Fulnek - 85 let. Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, pohody, spokojenosti a také štěstí.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region PODOŘANY

V lednu tohoto roku zemřel pan **Miroslav Šturma** z Podbořan. Narodil se v roce 1939 v Buršovce, kde začal chodit do školy. Jeho otec Alexandr se přihlásil do Svobodovy armády a po skončení války našel pro svoji rodinu zemědělské hospodářství v Malé Černoci poblíž Podbořan. Když Miroslav Šturma coby hoch přišel do Československa, absolvoval zde základní školu a po ní zemědělské učiliště. Protože v dětství poznal, jak těžká je práce v zemědělství, zvolil nakonec jinou kariéru. Stal se profesionálním řidičem a nejdéle v této profesi působil v uhelných skladech. S manželkou Marií vychoval dceru a syna. Rád se věnoval zahrádkaření. Už od mládí projevoval vášeň pro válečné dějiny včetně historie volyňských Čechů, tato vášeň ho nikdy neopustila, o čemž svědčilo jeho časté nadšené vyprávění a sbírka knih s touto tematikou. V důchodu také navštívil se svým bratrancem svou rodnou Volyň.

Byl věrným členem SČVP a pravidelným účastníkem setkání regionu Podbořany. Čest jeho památce.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V prosinci 2023 zemřela členka od roku 2017 paní **Milada Foretová**, rozená Melichaříková ve věku nedožitých 68 let. Pocházela z Hladkých Živic. Odešla jen měsíc a pár dní po své mamince paní Kristýně Davidové. Upřímnou soustrast za region projevují Dagmar Dohnálková a Jana Hiršová.

Region ŽATEC

Dne 13. prosince 2023 zemřel ve věku 85 let pan **Emil Svěcený** z Novokrajeva, naposledy bytem Žatec. Dne 23. listopadu 2023 zemřela ve věku 96 let paní **Věra Ketnerová** z Prahy, naposledy bytem Žatec. Upřímnou soustrast za region Žatec vyjadřuje Slávka Černá.

Region BROUMOV

Dne 23. 12. 2023 naše řady opustila ve věku 79 let paní **Marie Endlerová** z Terešova na Volyni. Naposledy bytem v Broumově. Upřímnou soustrast za region vyjadřuje Miroslav Gol.

Region LITOMĚŘICE

Dne 29. listopadu 2023 nás navždy opustil náš člen a autor knihy o Boratíně **Miloslav Vlk** z Boratína, bytem v Ústí nad Labem. Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Daniela Zelenková.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárce a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílajte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Na obálce a na straně 2 jsou použity obrázky z fotobanky Canva. Číslo vydání 1/2024. Šéfredaktorka: E. Šebesta Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Na Hůrce 248, 439 82 Vrutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 2/2024 je 25. 2. 2024. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 13. února 2024. Číslo 2/2024 vyjde v dubnu.